

KAPITEL FJORTON

Historieberättare

– VAD MENAR DU MED MARDRÖMMAR FÖRRESTEN? frågade Moira lågt medan de skyndade uppför blankslitna stentrappor.

– Äsch, det är säkert bara dumheter, suckade Sarah. Det bara... känns som om den där tavlan stirrar på mig. Som om den lever.

Moira var tyst en stund. Stjärnor som glittrade likt ögon... tusentals ögon som följde henne vart hon gick. Hon rös till.

– En tavla lever inte, mumlade hon, både för att lugna Sarah och sig själv. Oavsett hur skickligt målad den är så är den bara en bild av något. Eller hur?

– Absolut, sa Sarah, men hon lät inte helt säker.

De fortsatte under tystnad uppför flera trappor, som nu var gjorda av skimrande vit marmor. Solen sken in genom höga fönster med färgade glas och fick de vita stenväggarna att gnistra i rött och grönt. Den tredje trappan var täckt av en tjock rubinröd matta som de sjönk ner i ända till fotknölnarna, och de färgsprakande tavlorna som täckte väggarna var bilder av magnifika kungar och drottningar. De var alla klädda i praktfulla dräkter av pälsverk och siden.

– Sakta inte efter nu, flickor, manade Charlotte. Vi får inte komma för sent.

Moira och Sarah slet blicken från en tavla av en nästan plågsamt vacker kvinna och tog trappans sista steg i ett enda skutt. Charlotte såg misslynt på dem, men kommenterade det inte.

– Drottningen väntar, sa hon bara och knackade på en dörr som var rikligt utsmyckad med inristade murgrönsslingor och utslagna rosor.

– Kom in, sa en mjuk röst på andra sidan.

Det var märkligt, dörren verkade för tjock för att den låga stämman skulle kunna tränga igenom den, men ändå hördes orden klart och tydligt. Charlotte fattade ett stadigt tag om handtaget och drog upp dörren. I rummet på andra sidan var fönstren öppna, och på en vacker syrenlila stol vid den motsatta väggen satt drottning Sinala. Hon var klädd i en ljusgrön klänning med vida ärmar som fick henne att se smalare ut än vad hon redan var, och runt den tunna halsen hängde silverrosen och glimmade i solskenet. Hon log mot de sju flickorna, som neg till hälsning, och bad dem att sitta ner. I en halvcirkel runt

henne stod sju stolar som liknade hennes egen, så de förväntansfulla töserna och Charlotte satte sig ner intill henne.

– Ni gjorde alla bra ifrån er, sa drottningen vänligt. Men ändå har jag kommit fram till vem av er som ska få platsen. Moira, min vän, som ville tjäna mig för att du tyckte om mig, den är din om du vill ha den.

Det tog ett tag innan flickorna alls hade förstått adelsdamens ord, men reaktionerna var inte att vänta på. Victoria blev vit i ansiktet och såg ut att vilja flyga på drottningen. Sarah log lite sorgset och viskade ett ”grattis” till sin vän. Resten av gruppen verkade inte ta nyheten så hårt, det var bara en ganska så rundnätt flicka som såg ut att kunna börja gråta vilket ögonblick som helst. Moira bara stirrade på drottning Sinala, vars leende nu var ömsint.

– Är det sant? viskade hon. Verkligen?

Bo under samma tak som lord Erion... Vara nära honom. Kanske se honom varje dag. Drottning Sinala nickade tyst. Och då strålade Moiras ansikte upp i ett lyckligt leende som sken klarare än solen utanför.

.....

Moira gick tillbaka till sovkammaren för att hämta sina tillhörigheter, utan att kasta en enda blick på skogstavlan. Snabbt och med händer som darrade av upphetsning rafsade hon ihop sina få klädesplagg i ett slarvigt bylte som hon band om med ett snöre. Eyidboken låg på sängbordet, dess skrift var så pass lättläslig att hon hade kunnat berätta för Sarah om det glömda folket utan att behöva hitta på. Farvälstagandet av den yngre flickan hade varit ganska hastigt, eftersom Charlotte så fort drottningen hade vänt ryggen till hade blivit väldigt stressad, precis som var ganska så typiskt för henne. Det hade bara blivit en skyndsam omfamning och ett löfte om att träffas igen snart. Moira tog upp boken i famnen och tryckte den lätt intill sig. Få se nu, bok, kläder... Åh ja, bågen också. Mattias' båge. Moira la vapnet över vänsteraxeln och trädde med viss svårighet klädbyltet över det. Sedan vände hon ryggen åt sovkammaren och gick med snabba steg tillbaka mot drottningens korridor. När hon rundade hörnet uppför den sista trappan var hon nära att gå rakt in i någon, figuren hade dykt upp så snabbt att hon inte hade lagt märke till den.

– Åh, förlåt mig, mumlade hon och skyndade sig att niga ursäktande.

Som tjänsteflicka var hon bland de lägst rankade i Borgen, det hade Charlotte noga prantat in i henne. Det var bara stallfolket, trädgårdsmästarna och springpojarna i köket som var lägre, så det var bäst att hon visade respekt för alla hon mötte.

– Det gör ingenting, sa en varm röst ovanför hennes huvud.

Det var lorden. Hon visste att det var han, kunde känna igen hans röst varsomhelst. Moira tvingade sig själv att titta upp och le, trots att hennes

kinder flammade blodröda och hennes ben hade blivit så svaga att hon knappt kunde stå på dem. Lord Erion log brett mot henne, som om blotta åsynen av henne gjorde honom glad.

– Gratulerar till tjänsten, sa han.

– Tack, Ers Nåd, mumlade Moira och neg igen.

– Jag ser framemot att ha dig i Borgen, fortsatte lorden. Vet du var ditt rum är?

Moira skakade på huvudet och försökte att inte titta ner i mattan.

– Men då kan jag hjälpa dig. Jag var med och valde ut det, min mor ville att du skulle tycka om det. Det ville jag också.

Han tog henne i handen, och för ett ögonblick stod det helt stilla i Moiras huvud. Irotsih, hennes hand var i hans! Han rörde vid henne, en ömsint gest, hennes hud var i direkt kontakt med lord Erions. Hans hand var varm, och stor nog att helt täcka hennes egen. Moiras hjärta började slå hårdare, och hon blev plötsligt mycket medveten om var någonstans hon satte fötterna. Lord Erion gick lugnt bredvid henne, möjligen helt omedveten om vad hans beröring hade åstadkommit, och berättade om människorna på tavlan som de passerade.

– Där är den förra ledaren för Aicilés råd, sa han och pekade med sin fria hand på en skyggt leende kvinna vars musbruna hår knappt syntes under den vita huvudduken. Porträttet målades för många år sedan, hon är död sedan länge. Min mor träffade henne en gång, när hon själv var en liten flicka.

Moira la huvudet på sned och betraktade kvinnan. De klara grå ögonen mötte hennes, och hon log lite.

– Hon är söt, sa hon.

Lord Erion nickade tyst och gick sedan över till nästa tavla.

– Åh, gamle hertig Nica, sa han med ett snett flin. En mycket sträng man, och väldigt noga med traditioner. Det var han som uppförde den Vita Trädgården, den kanske du har sett?

Han tittade på Moira, som nickade. Den vitskäggede respektingivande mannen bakom tavelramen blängde barskt på dem. Lord Erion skakade lätt på huvudet och ledde henne vidare. Så kom de till en tavla som verkade beröra honom mest av alla. Det var bilden av en ung kvinna med skimrande guldgult hår som föll i kaskader nerför hennes axlar likt ett gyllene vattenfall. Hennes ögon, lika gröna som lord Erions, skrattade från bilden, och det varma röda i hennes klänning glänste trolskt i skenet från någon oidentifierbar ljuskälla. På kvinnans ena kind satt en liten blåaktig fläck, som Moira just skulle till att undra över när hon såg lordens ansiktsuttryck.

– Det här är min syster, Meredith, sa han lågt och tonlöst. Är hon inte vacker?

Vacker? Jo, det var hon. Lady Meredith var förmodligen den vackraste

kvinna Moira någonsin hade sett, såvida tavlan var sanningsenlig.

– Hon är fantastisk, Ers Nåd, sa hon ärligt. Ni är lika varandra.

– Vi är tvillingar, sa lord Erion tyst. Jag menar... vi var. Hon... hon är död, min syster.

Det verkade svårt för honom att få ur sig dessa ord. Som om han fortfarande inte kunde eller ville tro det. Moira tvekade bara under loppet av ett andetag, och sedan la hon tröstande sin hand på den mäktige lordens axel.

– Jag beklagar, sa hon. Jag... önskar att det fanns något jag kunde göra för Er, Ers Nåd.

Hon visste inte varifrån modet att säga dessa saker kom, men belöningen för hennes ord suddade ut alla tvivel om att det hade varit rätt sak att göra. Lord Erion log varmt och kupade sina händer om hennes huvud. Sedan kysste han henne, mjukt och försiktigt, på pannan. Någonstans inuti Moira exploderade något, och hon kände hur hennes ben blev så svaga att hon var tvungen att uppbåda all sin styrka för att inte falla omkull. Åh Irotsih, han kysste henne! En lätt liten kyss på pannan, men likväl en kyss.

Undrar vad han skulle göra ifall jag drog honom intill mig nu? funderade Moira och rodnade vid blotta tanken. Bäst att inte ta några risker.

– Tack ska du ha, min vän, sa lord Erion, och hans ögon glittrade mot henne. Jag ska minnas det. Ska vi fortsätta?

Hon nickade, så de lämnade Merediths porträtt och fullföljde sin promenad mot drottningens våning. Där täcktes väggarna av vackra vävda tapeter med mönster av ljusa trädgårdar och blommor, och golvet bestod av vitpolerade träbrädor. Lord Erion stannade framför en dörr i korridoren, som var vacker trots att den såg ganska anspråkslös ut intill drottningens pärldekorerade kammardörr.

– Det här kommer att bli ditt rum, sa lorden och vred om dörrhandtaget. Jag hoppas att du kommer att trivas.

– Det kommer jag säkert, Ers Nåd, sa Moira artigt. Tack så mycket. För den här chansen, menar jag.

Han gav henne ett av sina varmaste leenden, förde sedan hennes hand till sin mun och kysste den lätt.

– Det var så lite, viskade han.

Och sedan nickade han och försvann bort i korridoren. Moira tittade länge efter honom, försökte med blotta blicken få honom att stanna. Sedan tittade hon ner på handen som han hade kysst som om hon såg den för första gången, och ett brett leende spred sig över hennes ansikte. Ett krax hördes från Tias, som hade suttit förvånansvärt tyst under mötet med lorden, och det förde tillbaka hans matte till verkligheten. Moira ryckte till och knuffade upp dörren till sitt rum. Solen sken in över en liten väldekorerad kammare. Det

första man fick syn på när man klev in var ett högt fönster i motsatta väggen, vars tunna röda gardiner svajade lätt i en svag bris. Till höger om fönstret stod en bred säng med röda överkast som såg väldigt mjuk ut, och till vänster ett trekantigt hörnbord med blå duk. På golvet låg en matta i samma färg, och vid fotändan av sängen stod ett högt klädskap i mörkt trä. Dess dörrar var täckt av buckligt spegelglas. Moira vände bort blicken från den, det kändes deprimerande att se sig själv. Hon visste att hon inte var vacker och att hon aldrig skulle kunna tävla med alla de strålande sköna kvinnorna på tavlorna i Borgen, men om hon inte såg sig i spegeln så kunde hon låtsas att hon var det. Istället gick hon raka vägen fram till sängen och blev på lite bättre humör när hon fann den vara mycket liggvänlig. Tias hoppade ner från hennes axel och la sig bekvämt tillrätta på det silkeslena överkastet. Moira kramsade honom på huvudet, och började sedan stående på knä undersöka tavlan som hängde på väggens gröna tapet. Det var ett ganska så intetsägande stilleben i tjock guldrum av en fruktskål där röda äpplen och knöliga gröna äpplen trängdes tillsammans. Moira ryckte på axlarna och höjde blicken mot den våd som hängde någon fot under taket. Den var betydligt intressantare att titta på, en skogsfrön murgrönsslinga där ofantliga röda rosor kikade fram bakom bladen. Moira la sig ner på sängen och njöt av känslan av silke mot huden. Ett högt och plötsligt bultande på dörren fick henne att häftigt sätta sig upp igen.

– S... stig in, sa hon när hon hade hämtat sig lite.

Dörren öppnades, och Charlotte steg in i rummet.

– Jaså, här sitter du och vilar dig, sa hon med rynkad panna. Har du glömt varför du är här? Byt om med detsamma, drottningen väntar på dig!

Hon gick fram till klädskapet och öppnade det på vid gavel. Moira kunde inte se från sängen vad som hängde där, men den främsta drog fram en klänning som var en exakt kopia av hennes egen. Den var av rosarött tyg och hade en brynjelig mörkgrön tröja som var skuren så att en triangel föll ner framtill. Den vida kjolen böljade ut över höfterna och hade en ljusgrön bård fastsydd i nederkanten. Charlotte drog kvickt av klänningen från sin galge och slängde den åt Moira.

– Seså, ta på dig den här nu, manade hon.

Utän att ens bevärdiga drottningens nya kammartärna med en blick böjde Charlotte sig ner och tog fram ett par skära lågklackade skor från klädskapets nedersta hylla. Moira började genast dra av sig sin slitna urblekta tjänsteklänning från ”Rastplatsen” och skruda sig i den nya. Hon var tvungen att be Charlotte om hjälp med att sätta upp håret i den obligatoriska knuten, men sedan var hon färdig. Den främsta synade henne kritiskt.

– Du duger, sa hon kort. Bara en enda sak till.

Hon drog ut en liten låda i klädskapet och letade med vana händer igenom innehållet. Så tog hon upp en tunn kedja som glänste svagt i solskenet.

– En sån här ska du också ha, sa Charlotte och räckte kedjan till Moira. Vi har en allihop.

Moira tittade ner på kedjan. Det var ett halsband, och det var nästan exakt likt det som drottning Sinala själv bar. Den enda skillnaden var att drottningens silverros hade en liten dagdroppe av glas mellan de båda största kronbladen, och det hade inte den här. Moira tog det på sig och log sedan förtjust.

– Vad tycker du, Tias? frågade hon skatan och snurrade runt framför sängen så att kjolen böljade ut.

Han la huvudet på sned och svarade inte. Charlotte såg otålig ut och trampade med ena foten.

– Finns ingen tid att samtala med din fågel, sa hon irriterat. Kom nu.

Moira slutade snurra och neg istället underdånigt. Charlotte nickade, för stunden belåten, och vände på klacken på det stressade sätt som var så typiskt för henne. När den främsta marscherade ut ur rummet kastade Moira en hastig slängkyss mot Tias och följde sedan efter henne, något linkande av de skavande skorna.

•••••

– Åh Charlotte, så trevligt av dig at ta med dig Moira.

Drottning Sinalas leende var brett och välkomnande, och Charlotte neg djupt för henne.

– Det var så lite, Ers Nåd, sa hon ödmjukt. Är det något annat Ni önskar?

– Nej tack, sa drottningen och skakade på huvudet så att en slinga ljusgrått hår föll ner i hennes panna.

Hon strök vårdslöst tillbaka den i sin praktfulla frisyra, och lät sedan sin blick vila på Moira.

– Välkommen, min flicka, sa hon. Slå dig ner här så är du snäll.

Hon visade på en dynklädd pall med mörkblå sammet som stod alldeles intill hennes egen. De befann sig i ett praktfullt rum, inte alls lika blygsamt som de andra kamrarna Moira hade sett drottningen i tidigare. Här var väggarna täckta av mörka träpaneler, och det hängde tunga sammetsdraperier för fönstren. Rummet lystes upp av stearinljus och en pyrande brasa på en stenhård framför dem. På ett litet bord mellan de båda sittplatserna stod en bricka med olika kanderade frukter och nötter, samt en kristallkanna med klarrött vin. Charlotte neg en sista gång och försvann.

– Om du är hungrig så får du gärna smaka, erbjöd drottningen och gjorde en gest mot brickan. Jag äter inte sådant.

Moira tog en nöt, mest för att vara artig, och stoppade den i munnen. Den var god, så hon tog en till. Drottning Sinala lutade sig tillbaka i sin stol och betraktade lugnt flickan mittemot sig.

– Tycker du om ditt rum? frågade hon.

– Oh ja, Ers Nåd, sa Moira ivrigt. Det är finare än jag någonsin har bott förut. Tack så hemskt mycket.

– Tacka inte mig, flicka, log drottningen. Tacka min son, allting var hans idé. Han är en god människokännare, min Erion. Tycker du om honom?

Moira, som hade varit fullständigt oberedd på den frågan, tappade hakan helt och hållet. Sedan rodnade hon, och drottningen skrattade lågt.

– Åh, jag tänkte det, sa hon med mjuk röst. Han är en stilig pojke. Det finns väl ingen flicka i Borgen som inte har svärmat för honom någon gång. Fast han har aldrig varit intresserad, inte på det viset. Det kanske kommer att ändras nu.

Moira började känna sig lite besvärad. Vad gjorde hon egentligen här? Varför var drottningen så intresserad av henne?

– Du får ursäkta en gammal kvinnas framfusighet, min flicka, suckade drottning Sinala. Det var bara så väldigt länge sedan något hände här. Ung kärlek är så underbart...

Hon log lite, som om hon mindes något som sedan länge var glömt.

– Dessutom Moira, fortsatte hon sedan, är det alltid spännande med nytt blod i mitt rike. Varifrån kommer du?

– Pellira, Ers Nåd, svarade Moira.

– Pellira...

Drottningen rynkade pannan.

– Ligger det nära Eyanib? frågade hon. Västerut?

Moira nickade, och drottningen såg belåten ut.

– Själv reser jag inte så mycket, sa hon. Men Erion har berättat. Han var i Eyanib för inte alls så länge sedan.

– Jag hörde det, sa Moira och kom plötsligt ihåg att hon, Mattias och Viktor hade pratat om det. Var det inte om... om någon skattesmitare från Rosendalen?

Drottning Sinala såg först förvånad ut, men sedan nickade hon sakta.

– Jo... det kanske det var, sa hon tveksamt. Åh, jag kan aldrig komma ihåg sådana saker. Och sådana ovanliga händelser som det borde jag ju minnas, men... I alla fall. Ta en nöt till.

Moira lydde. Hon kände hur det kurrade i magen. Det måste vara gott över middagstid, och nötterna kunde knappast mätta henne. Men hon ville inte genera drottningen genom att påpeka något.

– Jag hörde att du brukar läsa för en liten flicka, sa den späda kvinnan i stolen. Berätta sagor.

– Ja, Ers Nåd, det brukar jag, sa Moira ärligt. Varför undrar Ni det?

Drottning Sinala lutade sig fram och såg sin kammartärna djupt in i ögonen. Plötsligt var hon mycket lik Sarah.

– Jo... sa hon med illa dolt hopp i rösten. Jag undrade ifall du kanske ville berätta något för mig?

– Vad... vad ska jag berätta för er, Ers Nåd? frågade Moira, något förvånad.

Drottning Sinala ryckte på axlarna, en mycket alldaglig gest för en så respektingivande kvinna.

– Jag har många sagoberättare, sa hon. Och jag har hört alla deras historier, de utspelades för så länge sedan allihop. Jag vill höra något som hände nyss. Något nytt. Berätta om hur du kom hit, Moira.

Så Moira berättade. Hon talade om Mattias och Viktor, om huset på Hattkullen, om sin far som hade dött. Drottningen lyssnade. Vartenda ord som spilldes ur hennes kammartärnas mun lyssnade hon till. Hon skrattade på de rätta ställena, var allvarlig när det var en allvarsam historia, och ställde frågor när Moiras ord tog slut. De talade i timmar. Tillslut, just när Moira skulle till att beskriva hennes färd till Rosendalen, knackade det på dörren.

– Stig in, sa drottningen med myndig röst.

Det var Charlotte. Hon neg artigt och slog ner blicken.

– Kvällsmålet är serverat, Ers Nåd, sa hon. Kommer Ni?

Drottning Sinala fnissade som en ung flicka och slog handen för munnen.

– Åh Moira, jag ber om ursäkt, sa hon leende. Du missade middagen för min skull.

– Det gör ingenting, Ers Nåd, sa Moira artigt. Jag var ändå inte speciellt hungrig.

Drottningen kastade en blick på den nu tomma nötskålen. Moira hade i sina försök att hålla tankarna borta från mat till och med smakat på den kanderade frukten, trots att hon avskydde den typen av läckerheter. Drottningen reste sig.

– Följ med mig till kvällsmålet, bad hon sin kammartärna. Ingen ska få gå hungrig under mitt tak.

– Bara för att det är Ni som ber mig, Ers Nåd, svarade Moira.

.....

Aldrig, inte ens under Tolvdagarsfesten i Pellira, hade Moira sett så mycket mat på samma gång. Där fanns rökt flundra, serverad med en väldoftande rotfruktsgryta; stekt kyckling som hade fyllts med plommon och äpplen; samt stora nybakta brödlimpor. Fat med smör och färskost skickades runt, och till dryck serverades mjölk och sött mjöd. Moira var tvungen att lägga band på sig för att inte ta för stora tuggor av allt, Charlotte hade noga lärt henne att det var artigt att ta små bitar. Till bordsgranne hade hon ingen mindre än

drottningen, som hela tiden log och skålade och var idel solsken mot alla som höjde sina ametistbägare mot henne. På andra sidan drottningen satt lord Erion. I Moiras ögon sken han klarast av alla lysande stjärnor vid bordet. Den släta silverringen som han bar runt pannan blänkte matt i skenet av salens alla stearinljus. Den visade hans höga status, hans adelskap. Moira kände hur det högg till någonstans i bröstet när hon förstod hur skilda åt de båda var. Vad kunde hon möjligen ge honom, han som var perfekt? Det var då deras ögon möttes och lord Erion log. Leendet gick rakt in i hennes hjärta, fick hennes kinder att blossa och munnen att dras upp i ett fänigt flin. Allt runt Moira suddade ut, och kvar fanns bara lord Erion och hans gröna ögon som såg rakt in i hennes. Pratet och skratten flöt ihop till ett brus som ringde i öronen, men som ändå var oviktigt. Sedan tittade lorden bort för att svara på sin bordsgrannes fråga, och Moira suckade lätt inombords. Utanför de höga fönstren skymtade nu den neråtgående solen, vars strålar färgade himlen i purpur och eldrött. Efterrätten serverades, mogna röda smultron med grädde, sockrade nötter och kakor, men Moira var inte sugen längre. Hon nappade åt sig en kaka och lite lammkött inslaget i en linneduk, bad drottningen om ursäkt och gick upp till sitt rum. Alldeles utanför sin dörr stannade hon och sniffade i luften.

Har någon vält omkull en av drottningens parfymflaskor? tänkte hon. Det luktar... rosor.

Moira ryckte på axlarna och vred om dörrhandtaget. När hon hade öppnat dörren blev hon stående och stirrade. På det lilla hörnbordet vid fönstret stod en bukett blodröda rosor i en kristallvas, och de sände ut en tung, nästintill bedövande, doft över hela rummet. Som en sömngångare gick Moira fram till dem.

– Tias, har du sett? mumlade hon till skatan som satt på hennes säng.

Det låg ett litet vitt kort på bordet också, och hon tog upp det. Handstilen var sirlig och vacker, men för den skull inte svår att tyda för Moiras bristande kunskaper.

*Jag önskar säga dig något. Möt mig i Röda Trädgården
efter solnedgången.
Erion*

Moira satte sig, mycket långsamt, på sängen. Hennes fingrar höll mycket lätt i det lilla kortet, som om det plötsligt skulle försvinna. Var detta en dröm? Det kändes nästan som om det var det, för det kunde bara inte hända. I så fall ville hon aldrig vakna igen! Men doften av rosorna var så stark, och kortets papper kändes strävt mot hennes fingrar, så det kunde inte vara en dröm. Det hände, det hände faktiskt!

– Nu ska du få höra, Tias, sa Moira belåtet och vecklade upp paketet med den mat som hon hade tagit med sig till honom. En lord vill träffa mig. Kan

du tänka dig det? En lord. Men jag antar att du inte vet vad det är? Den där mannen, som du gillar? Blond, fantastiska ögon, varmt leende... Titta inte på mig sådär! Jag vet att jag... Åh, Irotsih, vad ska jag ha på mig?

Hon hoppade upp från sängen och kikade ut genom fönstret. Jodå, hon hade tid på sig. Snabbt drog hon ur alla de band och hårnålar som höll hennes frisyr på plats. De sträckta hårstråna stramade i hennes skalp, och hon tänkte absolut inte hålla håret uppsatt längre än vad som var absolut nödvändigt. En snabb blick på klänningen sa att hon fick duga så. Det fanns en mindre såsfläck på kjolen, men den gick att bortse ifrån.

– Vill du följa med? Frågade Moira Tias, som redan hade ätit upp sitt kvällsmål. Lite kvällsluft gör dig nog gott.

Hon satte honom på sin axel och tog en sista blick i spegeln. Det såg bra ut. Inte strålande, men godtagbart. Moira vinkade åt sin spegelbild och kilade sedan ut igen.

•••••

Det var ett litet äventyr att alls hitta till den Röda Trädgården, som omgavs av en halvutslagen rosenhäck. Det sparsamma ljuset från den tilltagande månen sken över flera stånd med knoppande vallmos och en stor lönn, vars susande grenar kastade skuggor över hans ansikte. Lord Erion hade dykt upp så plötsligt att Moira först inte hade lagt märke till honom. Som om han alltid hade stått där. Han såg ut som ett överjordiskt väsen, och när han log förtjust verkade stjärnorna över deras huvuden tindra så mycket klarare.

– Hej Moira, sa han enkelt. Vad tycker du om min trädgård?

Moira försökte andas lugnt, och inte alls låtsas om att rösten darrade när hon svarade:

– Den är underbar, Ers Nåd.

Lord Erions ögon smalnade till trevliga springor när han log, men det fanns en glimt av osäkerhet hos honom nu som Moira inte hade märkt förut. Han var nervös. Det piggade upp henne betydligt.

– Varför ville Ni träffa mig? frågade hon direkt.

Lorden drog ett djupt andetag, som för att samla sig, och tog ett steg närmare henne.

– Jag vet faktiskt inte, sa han med ett mycket charmigt snett flin. Jag ville bara... prata med dig. Höra din röst. Jag tycker om att höra den, du har en vacker röst.

Måste han säga sådana saker? Han måste mycket väl veta vilken inverkan de hade på henne. Moira tackade tyst Irotsih för att det var mörkt. Hon visste att hon skulle stamma och fumla bort sig om hon sa något nu, så hon beslöt sig för att hålla tyst. Just det. Inte ett ord.

– Har jag? frågade hon.

Hur kunde hon låta så lugn, så avslappnad? Moira kände hur hon blev alldeles varm i magen av stolthet över sig själv.

– Ja, det har du, sa lord Erion.

Han verkade stolt över att ha kommit på en så pass bra replik. Det blev tyst en stund när båda drabbades av tunghäfta. En fågel sjöng någonstans långt borta.

En gök, noterade Moira frånvarande medan hon i minnet bevarade alla lordens ansiktsdrag.

– Moira? sa han lågt och fångade hennes blick i sin.

– Ja, Ers Nåd? svarade hon svävande med bultande hjärta.

– Jo... jag... alltså...

Irotsih, min skapare, han rodnade! Moira kunde ha hoppat jämfota av förtjusning, bara vetenskapen om att hon skulle göra sig till åtlöje om hon gjorde det hindrade henne.

– Vad jag försöker säga är, sa lord Erion och verkade ta sig samman, är... Du är inte någon vanlig flicka, Moira. Och så... du behöver inte säga "Ers Nåd" åt mig ifall du inte vill. Bara Erion räcker.

Var det möjligt för ett hjärta att slå sig själv ut ur bröstet? För det kändes som om Moiras skulle göra det. Tyst bad hon att han skulle fortsätta, men samtidigt så kändes det som om hon inte skulle stå ut av exploderande lycka ifall han gjorde det.

– Och... fortsatte Erion, fast besluten att inte tappa tråden. Vill du möta mig igen?

Världen stannade till och började sedan röra sig igen med faslig fart.

Gå nu inte bara och lämna mig! for igenom hennes huvud. Inte nu, stanna en liten stund, bara en liten stund...

– Hemskt gärna, Erion, svarade Moira och log.

Han strålade mot henne och böjde sig fram. Moira trodde nästan att hon skulle svimma, men hans läppar nuddade bara vid hennes kind. För stunden av två hjärtan som slog tillsammans var han så nära att hon kunde känna doften av honom. Det doftade av äpplen och dyra kryddor, med en nyans av nyplockade rosor och Röda Trädgårdens alla blommor.

– Då... ses vi imorgon, viskade han. Här. Efter middagen?

Moira nickade bara, hon förmådde inte något annat. Hennes kropp var från topp till tå fylld av en helt ny känsla. Vansinnig, otrolig, besinningslös lycka.

.....

Tolvdagarna, den fest som firade alla Irotsihs aspekter, närmade sig med stormsteg. Feststämningen var i det närmaste påtaglig i Borgen, och till och

med drottningen verkade se fram emot högtiden.

– Det är årets höjdpunkt i Rosendalen, förklarade hon en eftermiddag för Moira då de som vanligt småpratade i hennes kammare. Firade ni Tolvdagar i Pellira?

Moira, som höll på att hjälpa hennes nåd med att sätta upp det blonda spröda håret, skakade lätt på huvudet.

– Inte så värst, Ers Nåd, erkände hon. Vi har inte råd med en tolvdagarsfest. Det är bara Agnil som högtidlighålls.

– Ah, den sista dagen, sa drottning Sinala och mönstrade sitt eget ansikte i en liten polerad silverspegel. Vad brukade ni göra?

Moira tänkte efter medan hon måttade med de ädelstensbesatta hårnålarna.

– Jag minns inte så noga, sa hon tillslut. Jag fick sällan komma på byfesterna. Far behövde mig hemma, sa han. Det var bara Mattias som ibland kunde övertala honom.

Hon smålog när hon mindes sin bror som lugnt hade diskuterat med Matti. Han hade inte skrikit, inte grälat. Bara försökt att tala till rätta och förstå. Men det var sådan Mattias var, vänlig och varm mot alla. Moira suckade. Drottningen vände sig mot sin kammartärna med glimten av oro i blicken.

– Vad är det, flickan min? frågade hon ömt och tog Moiras hand i sin egna ådriga. Nu fick du så ledsna ögon.

– Det är ingenting, sa kammartärnan med ett blekt leende. Jag har bara... hemlängtan. Jag saknar min bror.

– Vill du skriva till honom?

Drottningen gjorde en gest mot ett skrivbord i mörk ek som stod vid kammarens ena långsida. Där fanns ett helt ställ med fjäderpennor från alla möjliga sorters fåglar, från svan till påfåglar, och flera flaskor med bläck i olika färger. Moira satte i ett spänne i drottningens hår och gick fascinerat fram till skrivbordet.

– Jag kan inte skriva så bra, mumlade hon. Han hann inte lära mig...

– Jag lär dig, sa drottning Sinala lugnt och ställde sig vid hennes sida. Seså, flicka, sätt dig ner nu.

Hon drog ut den gröndynade stolen och närapå tryckte ner Moira i den. Med yttersta noggrannhet valde hon ut en gråspräcklig gåsfjäderpenna och öppnade en flaska nattsvart bläck. Skrivarket var strävt att röra vid, men betydligt tunnare än något papper Moira någonsin hade sett förut. Hon greppade fjäderpennan, doppade dess vassade spets i bläcket och började, med något spretiga tveksamma bokstäver, att skriva.

HEJ STORE BROR,

FÖRLÅT FÖR ATT JAG INTE SKREV TIDIGARE, MEN DET ÄR SÅ

MYCKET SOM HAR HÄNT. JAG VET INTE ENS VAR JAG SKA BÖRJA NÅGONSTANS.

Hon slutade skriva och vände sig mot drottningen, som nickade uppmuntrande.

– Det är bra, sa hon mjukt. Håll bara inte så hårt i pennan, och glöm inte att doppa den mycket lätt i bläcket.

Moira log lite och fortsatte.

JAG SÄKNAR DIG, OCH VIKTOR. DET GÖR NOG TIAS MED, MEN HAN HÅLLER DET FÖR SIG SJÄLV. HAN MÅR BRA. JAG MÅR MED BRA.

– Också bra, förmanade drottningen. Också, inte med.

Moira strök lydigt ett streck över ordet ”med” och kluddade dit ett ”också” ovanför.

– Det finns så mycket att berätta, Ers Nåd, suckade hon sedan och betraktade de få rader hon hade skrivit. Det är som en enda lång saga alltihop...

– Så ta det i små stycken, föreslog drottningen. Och skriv det som en saga. Det är du bra på, jag har hört dig berätta.

Moira log. Sedan bet hon sig i läppen och började skriva igen, denna gång med en iver som drottningen bara hade sett hos någon en enda gång förut. Det var som om flickan ville skynda sig att få ner alltsammans på papper, innan hon glömde det. Brevet hade hunnit bli fyra sidor långt innan drottningen var tvungen att stoppa Moira.

– Det räcker nu, sa hon. Du har all tid i världen, flickan min. Det kan bli fler brev.

– Åh, Ers Nåd, låt mig bara för avsluta det här stycket, bad Moira, och hennes ögon lyste.

Drottning Sinala kunde inte låta bli att le. Den unga kammartärnan påminde henne om Meredith, hennes dotter. Hon hade aldrig velat sluta måla, oavsett hur många gånger man sa åt henne. Erion hade brukat skämta om att hälften av Rosendalens skattepengar gick åt för att köpa konstnärs- material åt Meredith. Det hade legat något i det. När Meredith målade var hon som i trans, och inget på jorden kunde hindra henne. När hon målade var hon lycklig.

– Ers Nåd? Moiras gråblå ögon betraktade oroligt sin matmor. Ers Nåd, hur är det fatt?

– Hm? Åh, du får förlåta mig, Moira, sa drottningen och förde handen till sina tinningar med en liten grimas. Jag bara seglar bort ibland...

Hon log matt.

– Jag tror att jag har lite hemlängtan jag också.

Brevet skickades iväg med en budbärare, som förhoppningsvis skulle ha ett svar med sig inom ett par dagar, och för att få något annat att tänka på för en liten stund gick Moira ner i Röda Trädgården. Hon satte sig under lönnen och betraktade de stora gröna löven högt ovanför hennes huvud. Först hade hon inte förstått varför ett sådant... orött träd växte i Röda Trädgården, men Erion hade förklarat det för henne. På hösten färgades lönnlöven i de mest skiftande former av rött, och trädet brann lika ståtligt som en eldsflamma. Vid tanken på Erion log Moira, och hon la sig på rygg i trädets skugga. De två träffades fortfarande, varenda kväll, just här inunder lönnen. De satt och tittade upp på stjärnhimlen, tätt hopkurade under en varm yllefilt för att inte frysa, och pratade om allt möjligt. Moira fann att lorden av Rosendalen var en mycket charmig ung man, förutom att han var stilig att se på. Han fick hennes ofta att skratta, också när hon var på dåligt humör, och han hade ett sätt att röra vid henne som hon aldrig hade upplevt förut. Som om hon vore en glasblomma, bräcklig och skör, och när som helst kunde gå sönder. Moira suckade och la armarna under huvudet. Solen var på väg ner, och en frestande doft av mat letade sig ut i trädgården. Den fick det att kurra hungrigt i hennes mage, och hon reste sig. Kanske hon borde gå in...

– Ska du redan gå?

Moira hoppade till av överraskning och snurrade runt.

– Erion! flämtade hon till. Skräm mig aldrig mer sådär!

Han var osedvanligt ståtlig denna kväll, iklädd en turkosfärgad tunika och byxor, med en skinande vit mantel böljande ut efter sig.

En ljusets riddare, tänkte Moira förtjust och la sedan märke till det föremål som Erion bar i ena handen. En ljusets riddare med en matkorg, rättade hon sig själv.

– Jag ber tusen gånger om ursäkt, smålog Erion. Kan en bit mat kanske gottgöra mitt hemska dåd?

Moira kunde inte låta bli att skratta, trots att hjärtat klappade hårt, hårt i bröstet.

– Kanske inte tillfullo, fick hon fram. Men det är en bra början.

Han småskrattade och de satte sig på varsin lönnrot. Korgen visade sig innehålla färskt bröd från köket, lite kall rökt fårfiol, en försluten skål varm köttsoppa att doppa brödet i, samt en näverask vars innehåll var okänt. Erion tog upp den och öppnade den.

– Min mor berättade att du tyckte om dessa, sa han enkelt. Hon skickar sina hälsningar.

Asken var full av kanderade nötter, Moiras favoriter. Hon sken upp, och magen kändes behagligt varm. Fullständig lycka.

– Så vänligt av henne, sa hon glatt. Och så vänligt av dig.

Erion log lite grand och började duka upp måltiden. De åt långsamt medan

stjärnorna tändes för ytterligare en klar natt över Rosendalen. Rosornas doft låg tung över Röda Trädgården och övermannade tillslut matoset från köket. Det unga paret kröp snart ihop under lordens mantel, så nära varandra att Moira kunde höra Erions hjärta slå. Han strök henne sakta över armen för att hålla henne varm, och hans beröring fick henne att darra i hela kroppen. Han var så nära...

– Moira? viskade Erion tyst, så tyst att hon knappt kunde höra vad han sa.

– Mm?

Moira lyfte ansiktet mot honom, hon hade vilat huvudet mot hans axel. Hon log sömnigt mot honom. Det var i det ögonblicket som Erion kysste henne.